

Jazeker doet het pijn als knoppen barsten
Waarom zou de lente anders aarzelen?
Waarom zou al ons hete verlangen
Samengebald worden in het bevroren bitterbleke?
Gesloten was immers de knop de hele winter
Wat is het voor nieuws dat nu op springen staat?

Jazeker doet het pijn als knoppen barsten,
Pijn voor dat wat groeit
En zich weer sluit

Ja het is moeilijk als druppels vallen
Bevend van angst, zwaar hangen ze,
Klampen zich vast aan de tak, zwellen, glijden
De zwaarte trekt ze naar beneden,
Hoe zij zich ook vastklampen.
Moeilijk om onzeker te zijn,
Angstig en verdeeld,
Moeilijk de diepte te voelen trekken en roepen,
Toch te blijven zitten en alleen maar trillen
Moeilijk om te willen blijven en te willen vallen.

Dan, als het 't allerergst is en niets meer helpt,

Barsten als in gejubel de knoppen van de boom.
Dan als geen enkele angst het meer kan houden
Vallen in een glinstering de druppels van de tak,
Vergeten dat ze afgeschrikt werden door het nieuwe,
Vergeten dat ze bang waren voor het vallen
Voelen een seconde hun grootste veiligheid,
Rusten in vertrouwen.
Dat de wereld schept.

Karin Boye, Zweedse dichteres